

Ella

31 oktober

De schaal met miniquiches is binnen zeven minuten leeg.

Niet dat iemand dat verder opvalt. De rest is te druk met Halloween, bier drinken en subtiel bewijzen wie er sinds de middelbare school het meest geslaagd is.

Ik zie het uiteraard wel. Net als de opgedroogde rand mierikswortelcrème op een van de leistenen planken en het verdwaalde takje dille bij de vegetarische hapjes. Twee tellen later is het allebei verdwenen.

‘Iets minder kantelen,’ zeg ik tegen een jongen van de bediening terwijl ik langs hem loop. ‘Anders eindigen mijn blini’s straks allemaal op iemands schoenen, en dat is zonde van de zalm.’

Hij kijkt verschrikt naar het blad en zet het snel weer recht.

Achter de tafel duik ik naar de koelbox en haal er een nieuw plateau paddenstoelenempanada’s uit. Zodra ik buk, voel ik hoe mijn nek plakt van de warmte en hoe mijn voeten pijn doen op een manier die om een massage vraagt. Maar de tafel ziet er tenminste nog goed uit. Strakke lijnen, verse garnering, nergens sausvlekken of half ingestorte bladerdeegbakjes.

Chaos mag best bestaan, zeker in een keuken, zolang die maar niet op mijn buffet belandt.

Op de dansvloer draait iemand in een opblaasbaar skeletpak veel te enthousiast rondjes, en de rookmachine blaast alweer een wolk tegen het plafond aan. Vanuit mijn ooghoek zie ik hoe twee vrouwen tegelijk

naar het laatste toastje reiken. De vrouw met de heksenhoed wint.

‘Ella!’

Mijn vriendin Andrea verschijnt naast me in een strakke zwarte jurk. Knap hoe ze daarmee al de hele avond door een gymzaal rent. Haar lange pruik hangt kaarsrecht langs haar gezicht. Helemaal *Morticia Addams*, maar dan met een portofoon in haar ene hand en een aangevreten olijf in haar andere.

‘Ik zweer het,’ zegt ze, terwijl ze de olijf alsnog in haar mond stopt. ‘Mensen praten meer over jouw eten dan over de dj.’

‘Dat komt omdat ze dronken zijn.’

‘Nee, dat komt omdat jij belachelijk goed kookt.’ Ze laat haar blik over de tafel gaan, en weer terug. ‘En omdat je jezelf nog steeds veel te goedkoop verkoopt.’

Ik schuif een nieuwe schaal precies in het midden van de lege plek en haal mijn duim langs de rand. Dat laatste is misschien waar. Maar goedkope cateraars worden wél geboekt. En geboekte cateraars kunnen sparen. Voor een goeie oven, voor vergunningen, voor een eigen plek met zacht licht boven de tafels en een menu dat eindelijk helemaal van mij is.

Ze stoot me met haar heup aan. ‘Je mag best trots kijken.’

‘Ik kijk professioneel.’

‘En aantrekkelijk.’ Haar blik glijdt over mijn outfit. ‘Mijn beste vriendin: de sexy kok.’

Ik kijk naar beneden, naar het zwarte jurkje dat Andrea ‘een knip-oog naar klassieke horror’ noemt en dat volgens mij vooral een aanval is op mijn bewegingsvrijheid. Het schortje is meer decoratie dan bescherming, de mouwen zitten te strak en als ik buk, moet ik bidden dat er niemand achter me staat.

‘Ik had gewoon mijn eigen kleding aan willen doen,’ zeg ik.

‘Hallo zeg, je staat op onze schoolreünie op Halloween. Als privé-chef én oud-leerling. Je móést iets, El.’

‘Ik moest eten maken.’

‘En goed geld verdienen,’ voegt ze zachter toe.

Daar heeft ze me. Eigenlijk wilde ik nee zeggen toen ze me weken geleden vroeg. Een reünie op onze oude middelbare school klonk als precies het soort avond waarvoor ik normaal een geloofwaardige voedselvergiftiging verzin. Mensen die elkaar na jaren weer zien en binnen drie minuten vragen of je al een huis, een partner of kinderen hebt.

Maar Andrea is hier inmiddels docent Economie, zit in de feestcommissie en keek me aan met die gevaarlijke combinatie van enthousiasme en smekende ogen. Dus sta ik hier. In onze oude gymzaal tussen mensen die me vroeger nauwelijks zagen staan en nu hun vingers aflikken bij mijn pompoen-fetawraps. En ik geef toe: dat laatste heeft iets. Niet genoeg om mijn jurkje te vergeven, maar toch.

‘De sushi is bijna op,’ roept een meisje van de bediening vanaf de andere kant van de tafel.

Meteen schakelt er iets in me om. ‘Onderste koelbox. Niet die groene met de zoete hapjes. En eerst de vegetarische maki aanvullen, die gaat harder dan verwacht.’

Andrea kijkt me geamuseerd aan. ‘Commandant hapjes.’

Ik wil zeggen dat ze niet zo overdreven moet doen, maar dan wordt ze geroepen door iemand bij de bar. Voor ze verdwijnt, knijpt ze in mijn arm.

‘Je doet het goed, El. Echt. Relax.’

De gekaramelliseerde uienplaattaart trekt mijn aandacht voordat ik iets terug kan zeggen. De rand is niet meer mooi. Met een mesje uit mijn schortzak snijd ik hem bij en leg de stukjes weer recht.

Na middernacht wordt de zaal warmer en losser, en achter de zwarte doeken van het oude klimrek verdwijnen twee mensen die duidelijk niet meer op zoek zijn naar eten. Oranje licht glijdt over gezichten die ik vaag herken: mensen die vroeger al luid waren, maar nu met duurdere horloges, sterker parfum en iets minder schaamte.

Ik kijk naar mijn buffet. Alles staat goed. De bediening loopt. De warme hapjes moeten over zeven minuten uit de oven.

‘Hou jij de zoetigheden even in de gaten?’ vraag ik aan een van de leerlingen die Andrea voor de bediening heeft geregeld. ‘Ik ben zo terug.’

‘Ga naar de tweede verdieping.’ Haar blik wordt bijna traumatisch ernstig. ‘Beneden zijn de wc’s echt supergoor.’

‘Goeie tip.’

Ik loop de trap op, weg van de muziek en de drukte. Met elke trede krijgen mijn oren iets meer rust. Boven hangt nog die bekende schoollucht van vroeger: schoonmaakmiddel, muf linoleum en een zweem van natte jassen die te lang aan kapstokken hebben gehangen. Het licht is hier een stuk feller dan beneden; genadeloos licht waarin je meteen ziet wie te veel heeft gedronken, gehuild of allebei.

Even verderop zit een vrouw. Half op een bankje, tegen de muur gezakt, haar benen over elkaar geslagen. Ze draagt een lange witte jurk die waarschijnlijk statig bedoeld was, maar inmiddels vooral gekreukt is. Iets *Game of Thrones*-achtigs? Donkere mascarastrepen lopen langs haar wangen. Als ik dichterbij kom, herken ik haar meteen: oud-klasgenote Madeleine van Woensel.

Ik vertraag mijn pas en twijfel, want eigenlijk wil ik gewoon doorlopen. Madeleine, die altijd een knalroze elastiekje om haar pols had. Madeleine, die mijn aantekeningen gebruikte alsof ze daar vanzelfsprekend recht op had. Madeleine, die vroeger door de gangen liep met het vaste idee dat de rest van ons decor was.

Maar goed. We zijn geen zestien meer, dus vraag ik netjes: ‘Gaat het?’

Ze kijkt langzaam op, met betraande ogen. Eerst naar mijn gezicht, dan naar mijn schort. ‘Ken ik jou?’

‘Ella van Tijn,’ zeg ik.

‘O.’ Haar blik blijft nog even hangen. ‘Jij.’

Dat zegt genoeg.

Ik zet al een stap verder, maar ze houdt haar telefoon omhoog.

‘Hij heeft me gewoon laten zitten.’

Op het scherm zie ik blauwe vinkjes. Geen antwoord.

‘Het was echt leuk die ene date,’ gaat ze door. ‘En daarna bleven we appen en...’ Ze slikt het einde van de zin weg.

Ik ga naast haar zitten. Voor ik het doorheb, leunt ze vol tegen mijn schouder. Natuurlijk zit er meteen foundation op mijn blouse. Ze ruikt naar wijn en, ergens daaronder, naar mijn eigen truffelrisottoballetjes.

‘Het komt goed,’ zeg ik, zonder te weten of dat waar is.

Ze schudt haar hoofd. ‘Succesvol. Veel te zelfverzekerd en knap. Je weet wel, zo iemand met zo’n kuiltje in z’n kin. Alles klopt. En dan komt hij gewoon niet opdagen.’

‘Misschien is er iets tussen gekomen. Of is hij ergens blijven hangen.’

Er trekt iets langs haar mond wat op lachen moet lijken. ‘Nee. Simon Woldering van Dedem blijft niet ergens hangen. Simon laat anderen wachten.’

Die naam blijft ergens haken. ‘Wolde...’

‘Woldering van Dedem.’ Ze spreekt het uit alsof je er vanzelf rechter van gaat zitten. ‘Architect. Sponsort van alles. Denkt waarschijnlijk dat gul zijn hetzelfde is als aardig zijn.’

Beneden gaat gejuich op. Blijkbaar heeft de DJ een nummer aangezet dat iedereen tegelijk het gevoel geeft weer zestien te zijn.

Madeleine veegt met haar duim onder haar ogen, waardoor de zwarte strepen alleen maar donkerder worden.

‘Dan is hij het gewoon niet waard.’ Ik geef haar een kameraadschappelijk klopje op haar arm.

‘Ach, jij snapt dat niet. Ik heb mijn kinderen laten logeren omdat ik hem vanavond mee naar huis wilde nemen. Ik heb me zelfs laten laseren.’

Ik kijk haar aan. ‘O. Dat soort voorbereiding.’

‘Allemaal voor meneer Woldering van Dedem *himself*.’ Ze duwt zichzelf overeind, iets te snel, en moet zich meteen corrigeren. ‘Ik ga naar huis. Ik denk dat ik moet kotsen.’

‘Zal ik een taxi voor je bellen?’

Madeleine wuift het weg. ‘Ik woon nog steeds tegenover de school.’

Na mijn scheiding heb ik het huis van mijn ouders overgenomen.'

Gekregen zul je bedoelen, schiet door mijn hoofd.

Met één hand tegen de muur kijkt ze me opnieuw aan. 'Je haar is beter nu.'

'Dank je... denk ik.'

'Vroeger had je van dat paardenhaar.'

En daar is Madeleine weer.

Ik sta op met een glimlach. 'Fijn dat je je beter voelt.'

Haar blik zakt naar mijn jurk. 'Dat jurkje niet, trouwens. Het is gruwelijk.'

'Dat was ook de bedoeling. Sterkte met alles.'

Ze wankelt in de richting van de trap. Ik zou haar nog naar beneden kunnen begeleiden, maar na drie beledigingen in vijf minuten lijkt mijn maatschappelijke taak wel afgerond. Daarbij moest ik naar het toilet, de hele reden dat ik hier eigenlijk stond.

Als ik een paar minuten later weer beneden kom in de schemerige Halloweenhal, is de warmte meteen weer voelbaar. Het is drukker dan net, luider ook, en de rookmachine spuwt inmiddels wolken uit die nergens heen kunnen. Bij de bar trekt iemand een groen Frankensteinmasker over het hoofd van de conciërge van toen, die het gelaten ondergaat.

Net op tijd haal ik de warme hapjes uit de oven. Ik werk door terwijl de muziek tegen mijn borstkas dreunt. We zijn inmiddels beland bij harde house, precies het soort muziek waarbij niemand meer praat.

Dan verschijnt Andrea weer naast me, buiten adem en met haar lipstick iets schever dan een halfuur geleden.

'Je wordt gezocht,' roept ze, terwijl ze iets te roekeloos naast me tot stilstand komt. Duidelijk aangeschoten.

'Door wie?'

Met haar glas knikt ze naar de rand van de zaal. 'Simon Woldering van Dedem. Bij die naam verwacht je toch minstens een kasteel en een paard dat Maximiliaan heet. Maar soit, hij is een van onze sponsoren.'

Ik kijk in de richting die ze aanwijst en zie een lange man in een donker pak bij de bar staan. Hij is nauwelijks verkleed, tenzij een strak overhemd en de houding van iemand die zelden wordt tegengesproken tegenwoordig ook tellen. Zijn haar zit keurig, zijn gezicht blijft kalm en om hem heen lijkt de ruimte vanzelf iets groter te worden. Hij hoeft geen moeite te doen om op te vallen. Dat doen mensen om hem heen wel voor hem.

Mijn hand blijft halverwege een schaal hangen. Simon Woldering van Dedem. Madeleines uitgelopen mascara. Haar ene zin: Simon laat ánderen wachten.

‘Ken jij hem eigenlijk?’ vraag ik.

‘Van school, ja. Jij was meer op de manege te vinden dan tussen de jongens. En tegen de tijd dat je interesse kreeg, was hij al van school af. Maar eh, over die sexy Simon...’

‘Nee.’

Andrea kijkt me aan. ‘Ik heb nog niets gevraagd.’

‘Dat scheelt tijd. Geen cupido-acties. Ik meen het.’

‘Prima.’ Ze steekt twee vingers op alsof ze een eed aflegt. ‘Geen cupido-acties.’

‘Mooi.’

‘Alleen vroeg hij wel wie de catering deed.’

‘Tuurlijk.’

‘Dus heb ik je naam doorgegeven.’

‘Andrea...’

‘Wat? Het is toch ook zo. En hij is hartstikke... aardig.’ Ze raakt mijn arm aan. ‘Echt. Zulke mensen kennen andere mensen. Mensen met keukens. Feesten. Budgetten.’

Simon kijkt op dat moment onze kant op. Zijn blik blijft even hangen. Lang genoeg om niet meer toevallig te zijn. Dan zet hij zijn glas neer.

‘Niet zwaaien,’ sis ik.

Andrea steekt haar hand op voordat ik haar kan tegenhouden. Dat is blijkbaar genoeg. Hij komt naar ons toe.

‘Die Simon is dus gevaarlijk charmant, veel te succesvol en volgens mijn bron van net totaal onbetrouwbaar,’ mompel ik snel.

Ze grijnst. ‘Dus reuze interessant.’

‘Dus... nee.’

‘Wat? Dit is goed voor je.’

‘Dag Andrea,’ zegt een rustige, lage stem naast me.

Ja hoor, hij is gearriveerd. Zo’n stem past bij een Simon Woldering van veel-te-veel-lettergrepen.

‘Hallo.’ Andrea draait zich stralend naar hem toe, duidelijk tevreden met haar eigen timing. ‘Kijk, daar ben je. Dit is nou Ella.’

Hij kijkt me aan met zo’n zelfverzekerde glimlach waar Madeleine kennelijk stom genoeg voor viel. Helaas heeft ze op één punt gelijk: alles klopt. Donkere ogen, een kaak waar hij vast al veel te vaak complimenten over heeft gekregen, en natuurlijk dat kuiltje in zijn kin.

‘De chef,’ zegt hij.

‘Dat staat meestal op de factuur. Hoi. Ella van Tijn.’

Andrea stoot me aan met een geluidje dat verdacht veel lijkt op een ingehouden lach. ‘Ella, ken je hem echt niet meer?’ roept ze boven de muziek uit.

Ik schud mijn hoofd en richt me tot hem. ‘Maar jij bent vanavond natuurlijk verkleed als... James Bond?’

Hij kijkt even naar zijn pak, alsof hij zelf ook weet dat het kostuum-gedeelte nogal minimaal is.

‘Nee joh,’ werpt Andrea tegen. ‘Dracula, maar dan zonder cape en tanden.’

‘Dracula zonder moeite,’ zegt hij rustig.

Ik glimlach. Tegen wil en dank.

‘Simon zat in de eindexamenklas toen wij net in de derde zaten.’ Andrea grijnst en wijst met haar vinger van hem naar mij. ‘Jongens, jullie zijn trouwens het minst verkleed van iedereen. Dat schept vast een band.’

Goeie, Andrea.

Zijn mondhoek veert lichtjes omhoog. ‘Het eten is echt goed.’

‘Ik weet het.’ Het komt er stoerder uit dan ik me voel.

Hij knikt, alsof mijn bijdehante antwoord hem beter bevalt dan beleefdheid.

Ik verwacht daarna iets charmants. Iets glads. Een opmerking over het feest, mijn outfit, oud-leerlingen, wat dan ook. Mannen als Simon hebben vast standaardzinnen voor avonden als deze. Maar hij zegt: ‘Ik zoek een privéchef voor mijn moeder. Fulltime. Voor de komende maanden. Tot kerst, misschien oudjaar.’

Het lawaai van de zaal verdwijnt heel even naar de achtergrond. Andrea houdt voor het eerst sinds ik haar ken wijselijk haar mond.

‘Ik werk niet als privéchef,’ zeg ik.

‘Nog niet.’ Zijn blik blijft strak op me gericht.

Mijn hoofd trekt een fractie naar achteren. Heeft hij nou net mijn carrièrepad in twee woorden aangepast?

‘Ik werk voor groepen,’ vul ik aan.

‘Dan is dit kleiner. En mijn moeder heeft wensen. Waarschijnlijk ingewikkelder dus.’

‘Je verkoopt het geweldig.’

‘Dat probeer ik ook niet. Ik denk niet dat jij op verkooppraatjes zit te wachten, dus ik sla dat deel liever over.’

Andrea lacht. ‘Goed punt, Simon.’

Hé. Ze was toch mijn beste vriendin?

‘Waarom ik?’ vraag ik, terwijl ik mijn armen over elkaar vouw.

Zijn blik gaat kort naar het buffet, naar de bediening, naar de vrouw met de heksenhoed die inmiddels terugkomt voor een vierde ronde.

‘Omdat het eten goed is. En omdat jij overzicht houdt.’

‘O, en dat zie jij?’ Ik lach kort.

‘Ja,’ antwoordt hij, veel te zeker van zijn zaak. ‘Jij bent niet iemand die de boel graag laat ontsporen.’

Wat een gast. Drie minuten binnen en hij denkt nu al dat hij me kan lezen.

‘Ik denk erover na,’ zeg ik.

‘Laat ik er ook meteen bij zeggen: het is een goed betaalde klus.’ Hij

haalt een kaartje uit zijn binnenzak, schrijft er iets op en schuift het naar me toe. Zijn vingers raken de mijne nauwelijks wanneer hij het kaartje loslaat. Een paar seconden, meer niet. Toch voel ik het meteen. Belachelijk, want het is gewoon huid.

‘Nogmaals, ik denk erover na.’

‘Laat het snel weten. Ik heb niet veel tijd.’

Ik kijk hem recht aan. ‘Dat klinkt als een niet-mijn-probleem.’

Heel even wordt zijn blik minder zakelijk. Dan klikt hij de pen dicht, steekt hem terug in zijn binnenzak en glimlacht.

‘Tot snel, Ella.’

Ik blijf staan met het kaartje tussen mijn vingers. Stevig wit karton, strak gesneden, met zwarte letters die licht in het papier gedrukt liggen. Chiquer dan mijn hele stapel eigen visitekaartjes bij elkaar.

Simon Woldering van Dedem.

Architect.

Vastgoedinvesteerder.

Ik wil het kaartje wegstoppen zonder verder te kijken, maar dan zie ik onderaan, klein geschreven, een bedrag.

Mijn hand blijft halverwege mijn schortzak hangen. Meteen begint mijn hoofd te rekenen. Huur. De tweedehands oven die ik al drie keer online heb bekeken. De openstaande rekening van papa's tandarts, die hij zogenaamd prima zelf kon regelen. Mijn spaardoel voor een eigen bistro, dat al maanden buiten bereik blijft, hoe belachelijk veel ik ook werk.

Andrea buigt zich over mijn schouder. ‘Wow. Dat is per week.’

‘Nee joh.’

‘Er staat p.w.’ Ze tikt met haar nagel tegen het kaartje. ‘Heel klein.’

Ik kijk nog een keer. Inderdaad per week.

Maar het bedrag verandert niets aan Simon. Niet aan Madeleine. Niet aan het soort man dat waarschijnlijk nooit op de prijs van boter let. Maar het verandert wel iets aan mijn winter.

In mijn schortzak trilt mijn telefoon. Ik vis hem eruit en zie een berichtje van papa:

Welterusten, lieverd.

Ik kijk naar de tijd. 1.14 uur.

Hij had beloofd vroeg naar bed te gaan. Een welterustenbericht om kwart over één is geen welterustenbericht. Het is aanbellen zonder aanbellen. Kijk mij eens rustig thuis zitten, Ella. Niets aan de hand. Gewoon pantoffels, televisie, alles onder controle.

Mijn vingers sluiten zich steviger om mijn telefoon. Hij is dus wakker. En als hij om kwart over één nog wakker is, weet ik meestal genoeg.

Ik steek het kaartje achter mijn telefoonhoesje.

‘App Simon,’ zegt Andrea. ‘Ik weet niet wat je tegen hem hebt. Hij heeft je niets misdaan.’

‘Mij niet, nee.’

‘Ik snap het niet. Je gaat hem nú direct appen. Straks bedenkt hij zich.’

‘Je zaait paniek. Ik weet niet eens of ik dit echt wil.’

‘Doe nou maar. Laat hem gewoon weten dat je interesse hebt.’

‘Maar ik heb helemaal geen behoefte om die vol-van-zichzelf-Simon de komende maanden te zien.’

‘Je werkt voor zijn moeder. Iemand als hij woont echt niet meer bij z’n mama,’ zegt ze droog. ‘Je komt hem waarschijnlijk nauwelijks tegen.’ Haar stem wordt zachter. ‘Ik ben serieus. Dit is werk. Geld. Sparen voor je droom. Weet je nog? Dat restaurantje komt niet vanzelf aanwaaien. Soms mag je ook ja zeggen voordat alles veilig voelt, El.’

Andrea kijkt me nog één keer veelbetekenend aan, maar dan wordt ze vanaf de dansvloer geroepen door iemand met zo’n eng Screa-masker. Ze wijst twee vingers naar haar ogen en daarna naar mijn telefoon, alsof ze me onder toezicht achterlaat, en verdwijnt tussen de dansende mensen.

Op het buffet is alweer een schaal bijna leeg. Ik zou nu moeten lopen. Aanvullen. De andere tafels controleren. Iets doen waarvan ik zeker weet dat het goed komt als ik maar oplet. In plaats daarvan blijf ik staan en trek het kaartje met dat belachelijk hoge bedrag er weer uit.

Ik denk aan papa. Aan zijn berichtje op een tijdstip waarop hij allang had moeten slapen. Aan de oven die ik wil kopen. Aan vergunningen, tafels, een plek die van mij is. Aan alles wat mis kan gaan wanneer je ja zegt tegen iemand als Simon Woldering van Dedem.

Maar meteen daarna denk ik aan wat er gebeurt als ik dit niet doe. Dan blijft mijn droom weer iets voor later, ergens achter werk dat altijd voorgaat, rekeningen die blijven komen en al die avonden waarop ik andermans keuken red terwijl mijn eigen zaak opnieuw moet wachten.

Ik typ eerst wat ik zeker weet:

Hallo, dit is Ella van Tijn.

Achter me roept iemand om nieuwe sushi. Op de tafel ligt een klodder saus die ik weg moet halen. Andrea danst inmiddels met haar armen in de lucht, volkomen overtuigd van haar eigen gelijk.

Mijn duim blijft boven het scherm hangen. Eén appje. Meer is het niet. Aan de andere kant is dit misschien precies hoe je iets in gang zet waar je later spijt van krijgt.

Ik bijt op de binnenkant van mijn lip en laat mijn duim nog iets zakken.

Voor het eerst deze avond weet ik niet wat verstandig is.

Hilde

1 november

Negen boeken.

Ik laat mijn vingers langs de ruggen glijden terwijl ik voor de kast sta. Donkerblauw. Zwart. Dieprood. Alles staat precies zoals ik het hebben wil: op volgorde van verschijnen, strak naast elkaar. Mijn nagel blijft hangen bij boek vijf. Mijn doorbraak.

Zelfs nu zie ik die posters van de omslag nog voor me in de etalages van boekhandels. De stapels bij mijn favoriete winkel. Mensen die mijn verhaal lezen op een bedje aan het strand. Een vrouw die ooit huilend in de signeerrij stond omdat mijn thriller haar door haar scheiding had geholpen, al begrijp ik nog steeds niet helemaal hoe moord en bedrog therapeutisch kunnen zijn.

Mijn blik glijdt door de werkkamer langs de hoge plafonds, de witte muren en de grote ramen vol koud novemberlicht.

Arthur en ik kochten dit huis samen. Boek vijf zorgde ervoor dat ik kon blijven toen hij vertrok, en daar ben ik misschien nog wel het meest trots op.

Toen we hier kwamen wonen, renden Simon en Flip nog door de gang met plastic zwaarden en modderschoenen. Overal was geluid: stemmen, muziek, kleine ruzies, gelach dat door het huis klonk. Nu tikt alleen de verwarming.

Ik trek mijn vest dicht om me heen en draai me naar mijn bureau, waar het probleem op me ligt te wachten: de eerste vijftigduizend

woorden, netjes uitgeprint, geordend en bijeengehouden door een gouden paperclip die veel meer vertrouwen uitstraalt dan terecht is.

Ik ga zitten en sla de stapel open. Een pagina lukt nog. Een alinea ook. Daarna blijft vooral het papier over. Het verhaal doet niets.

De hoofdpersoon loopt door een dorpje, ontdekt een geheim en denkt precies de juiste dingen op precies de juiste momenten, maar er is geen spanning of gevaar. Er zit totaal geen hartslag onder de zinnen.

Ik sluit mijn ogen even. 'Boek tien, je maakt het me niet makkelijk.'

Mijn pen gaat door een hele alinea. Daarna nog één. En nog één. Schrappen is volgens mijn vaste redacteur een teken van kwaliteit, alsof het iets nobels heeft. Terwijl je soms gewoon langzaam een boek zit te villen.

Iedereen vindt dat indrukwekkend klinken. Nummer tien. Mijn uitgever al helemaal. Er moet een groot evenement komen in een kasteel in Limburg, omdat mijn nieuwe thriller zich daar voornamelijk afspeelt. Interviews. Pers. Een signeersessie. Misschien zelfs een hardcoverjubileumeditie. Allemaal passend bij Hilde Danvers, de vrouw die geacht wordt precies te weten wat ze doet.

Op de klok is het alweer halfdrie. Te laat voor een goede schrijfochtend, maar nog te vroeg om de dag officieel mislukt te noemen. Voor ik helemaal aan mijn stoel vast groei, sta ik op en loop de gang in. Het huis voelt vandaag stiller dan anders. Misschien omdat het zondag is.

Beneden laat ik mijn hand op de trapleuning rusten. Een lichte duizeling trekt door me heen. Te weinig slaap, te veel koffie, nauwelijks gegeten. Ik wacht tot het wegtrekt en recht mijn rug. Kom op. Doorzetten.

In de keuken glanst alles. Licht marmer, zwarte kranen, apparatuur waar Simon destijds veel te voldaan naar stond te kijken toen zijn bedrijf de verbouwing deed.

'Nu heb je eindelijk een keuken die bij jou en dit huis past, mam.'

Mijn lieve zoon dacht daarbij vooral aan mooi, stevig, efficiënt en professioneel.

Ik open de koelkast, al weet ik eigenlijk genoeg. Een fles water. Een

halve citroen. Boter. Achterin een bakje rucola dat zijn beste dagen duidelijk achter zich heeft.

Vroeger stond deze koelkast vol. Flip had altijd trek en Simon wilde alleen die specifieke yoghurt zonder fruitstukjes. Ik duw de deur weer dicht. Goed. Bij mijn volgende pauze loop ik naar de winkel.

Mijn telefoon trilt in de zak van mijn vest, veel te hard in de stille keuken. Natuurlijk is het Simon. Mijn oudste zoon heeft ergens een ingebouwde radar voor momenten waarop ik mezelf verwaarloos.

Ik neem op. ‘Met mij.’

‘Ha, goeie opening, mam.’

Hij klinkt gehaast. Op de achtergrond hoor ik het tikken van een richtingaanwijzer, het zachte geruis van onderweg zijn. Simon leeft alsof hij voortdurend drie minuten te laat is voor iets belangrijks.

‘Stoor ik?’

‘Dat doe je nooit, Siem.’ Ik pak een glas uit de kast en vul het met water. ‘Bel je ergens voor?’

‘Moet dat dan? Hoe gaat het, mam?’

‘Prima.’

‘Oké, prima... als in?’

Dat is het vervelende van kinderen. Uiteindelijk kennen ze je te goed.

‘Werk,’ zeg ik.

Hij lacht zacht. ‘Dat klinkt bekend.’

‘Waar ben jij?’

‘Onderweg naar Groningen. Gedoe bij een project. Een kwestie van oplossen en doorgaan.’

Typisch Simon. Zelfs vroeger al. Wanneer Flip als kleuter huilend thuiskwam omdat iemand zijn broodtrommel had afgepakt, stond Simon vijf minuten later bij die jongen voor de deur. Elf jaar oud en er toen al van overtuigd dat alles oplosbaar was, zolang je maar lang genoeg doorging.

‘Siem, het is zondag. Je werkt te veel.’

‘Zei de vrouw die net “werk” antwoordde.’

Ik leun tegen het aanrecht terwijl hij verder praat over vertragingen,

vergunningen en een aannemer die blijkbaar de helft van zijn afspraken vergeet. Ik begrijp ongeveer zestig procent van wat hij zegt, maar zijn stem heeft iets geruststellends. Waar Simon zich mee bemoeit, krijgen problemen al snel een planning, een volgorde en iemand die verantwoordelijk is.

Dat talent had zijn vader vroeger ook. Arthur hoefde niet hard te praten; mensen luisterden meestal al voordat hij klaar was met zijn eerste zin. De gedachte komt onverwacht en ik duw hem meteen weg.

‘Wanneer kom je weer eten?’ vraag ik.

‘Even kijken...’

Ik hoor hem nadenken. Of waarschijnlijk zijn agenda proberen te checken terwijl hij rijdt.

‘Niet op je telefoon kijken,’ zeg ik automatisch.

‘Doe ik niet.’

‘Simon.’

‘Mam.’

Ik glimlach, hoewel ik beter moet weten.

‘Volgende week zaterdag misschien,’ zegt hij uiteindelijk. ‘Als die bespreking in Oostenrijk niet doorgaat.’

‘Oostenrijk?’

‘Misschien een nieuw project. Een luxe skioord op een onmogelijke plek.’

Natuurlijk. Bij Simon wordt zelfs een berg nog een project met rendement, risico's en een parkeergarage met uitzicht.

Ik zet de waterkoker aan en laat het zachte gezoem de stilte vullen.

‘Ik had gisteren trouwens die reünie van school. Groot Halloween-feest,’ zegt hij.

‘O ja?’ Er komt vanzelf een glimlach om mijn mond. ‘Sinds wanneer ga jij vrijwillig naar dat soort dingen?’

‘Ik was sponsor, dus ik moest even mijn gezicht laten zien.’

‘En? Nog oude bekenden gesproken?’

‘Te veel.’ Hij zucht zacht. ‘Ik heb trouwens misschien iemand voor je ontmoet.’

‘Voor mij?’

‘Een privéchef.’

Mijn hand blijft stil boven de theedoos.

‘Ze heet Ella van Tijn. Kookt absurd goed. Ik dacht meteen aan jou.’

Ik probeer de naam ergens te plaatsen, maar er gebeurt niets. ‘En waarom heb ik een privéchef nodig?’

‘Omdat jij de komende maanden weer gaat leven op koffie, crackers en pure koppigheid.’

‘Wat overdreven.’

‘Mam.’ Zijn toon wordt vlakker. ‘De vorige deadline viel je bijna flauw tijdens een interview.’

Dat herinner ik me helaas nog prima. Felle lampen. Warmte. Een journaliste die vroeg waar mijn inspiratie vandaan kwam terwijl ik alleen nog dacht aan suiker.

‘Dat was één keer.’

‘Dat was zorgwekkend vaak voor één keer.’

Ik probeer me te herinneren wanneer ik voor het laatst echt goed en voedzaam gegeten heb en kom er niet meteen uit. Verse muntthee telt niet. Cashewnoten ook niet, hoe vaak ik het daar ook mee heb proberen weg te praten.

‘En zij ziet het zitten? Zo spannend klinkt de opdracht namelijk niet.’

‘Nog niet,’ zegt hij.

Ik hoor de glimlach in zijn stem.

‘Simon.’

‘Wat?’

‘Ben je soms iets aan het regelen waar ik nog geen ja op heb gezegd?’

‘Een soort van. Ik heb haar alleen nog maar mijn kaartje gegeven.’

‘Dat klinkt al beter.’

‘Met een bedrag erop.’

Ik beweeg het theezakje een paar keer op en neer. ‘Je hebt een bedrag op je kaartje geschreven?’

‘Natuurlijk. Er is haast bij. Ik betaal.’

Hij zegt het achteloos, alsof geld simpelweg iets is wat je inzet tot het probleem wijkt. 'En ze zegt geen nee,' vervolgt hij.

'Omdat jij dat zo graag wilt?'

'Omdat ze goed is. En omdat ze volgens mij ergens naartoe wil.'

Er valt een kleine stilte.

Simon ziet mensen scherp, soms zelfs te scherp, maar vergeet wel eens dat niet iedereen zit te wachten op iemand die meteen voor je begint te regelen.

'Maak je geen zorgen om mij,' zeg ik.

'Dat doe ik sowieso wel.' Aan de andere kant blijft het even stil. 'Hoe is het eigenlijk met Flip?'

'Goed. Hij is net weer verhuisd. En druk met zijn scriptie.'

'Hm.'

Die ene klank zegt genoeg. Simon gelooft het niet helemaal, en eerlijk gezegd doe ik dat zelf ook niet. Flip belt minder de laatste tijd, antwoordt pas dagen later en klinkt afwezig wanneer hij wél opneemt. Toch doen Simon en ik allebei alsof dat normaal is. Dat is ook een familietalent.

'Bel je broertje eens,' zeg ik.

'Komt goed.' Hij klinkt onmiddellijk minder enthousiast dan bij zijn bouwprojecten. 'Mam, ik moet hangen. Ik ben er bijna.'

'Succes, schat.'

'Dank je. En eten, oké? Ik laat je weten wanneer ik wat van die privéchef hoor.'

Hij hangt op voordat ik nog iets terug kan zeggen. Ik blijf staan met mijn telefoon in mijn hand. Zonder Simons stem klinkt de keuken meteen weer veel te groot.

Een kok in mijn huis is een overdreven idee. Onnodig ook. En toch weet ik nu al dat mijn zoon het daar niet bij gaat laten.

Ik zet de theedoos recht op het kookeiland. De laatste maanden lijkt deze keuken veel te veel op een showroom. Netjes, te leeg, te weinig gebruikt voor iemand die zo graag beweert dat ze prima voor zichzelf kan zorgen.

Heel even zie ik de oude keuken weer voor me. Het aanrecht met vlekken, de kastjes die nooit helemaal recht hingen, kleine handen vol beslag. Flip die stiekem chocoladestukjes steelt. Simon die serieus pannenkoeken probeert om te draaien, alsof hij auditie doet voor een kookprogramma. Arthur, lachend bij het fornuis, met bloem op zijn mouw en zijn twee jongetjes om hem heen.

Gek eigenlijk, dat mijn hoofd mijn ex-man na al die jaren nog steeds zo bewaart. Als de man die nog bij ons hoorde. Niet als de man met de koffer in de gang. Niet als de man met de mededeling dat hij ons ging verlaten voor een nieuw leven in Seattle, samen met die briljante chirurg die hij op een congres had ontmoet.

Simon was dertien. Flip zes. Simon begreep al te veel, Flip nog veel te weinig. Ze hebben hun vader daarna niet meer gezien. Zelfs niet toen hij jaren later overleed aan een hartstilstand, ergens ver weg in Amerika. Er kwam een bericht, zakelijk en afstandelijk, met de mededeling dat hij had laten vastleggen dat we niet welkom waren bij de begrafenis. Zelfs na zijn dood hield hij ons nog buiten.

Pas veel later kwam er alsnog iets van hem terug. Via een notaris, keurig geregeld: een trustfonds voor de jongens. Een aanzienlijk bedrag. Echt iets voor Arthur: geld nalaten, keurig geregeld, zonder nog iemand in de ogen te hoeven kijken.

Ik leg mijn hand op het marmer, knipper een paar keer en pak mijn thee. Geen tijd voor sentiment. Dat levert zelden iets bruikbaars op. Boven wacht mijn manuscript nog steeds.

Ik doe de keukenlichten uit en loop langzaam terug naar boven.

Eenmaal in mijn werkkamer ligt alles er precies zo bij als twintig minuten geleden. Alsof ik had verwacht dat het manuscript zichzelf in mijn afwezigheid zou herpakken.

Ik ga achter mijn bureau zitten en lees dezelfde pagina opnieuw.

Nog steeds voel ik niets. Geen spanning, geen leven. Dan komt de gedachte op die ik liever niet hardop zou uitspreken: wat als ik het kwijt ben? Niet de discipline of de techniek; die zijn er nog. Maar dat andere. Het scherpe randje waardoor lezers nachtenlang wakker

blijven. Het gevoel dat vroeger bijna vanzelf leek te komen.

Mijn vingers klemmen zich steviger om mijn pen. Nee. Ik weiger een vrouw te worden die ooit succesvol was. Ik pak het manuscript beet, sla een pagina om en begin te schrappen. Zinnen verdwijnen onder dikke blauwe strepen. Hele alinea's sneuvelen.

Schrijven is geen inspiratie, zei Hemingway ooit. Ik heb die zin te vaak aangehaald in interviews om er nu zelf niet onderuit te komen. Schrijven is blijven zitten wanneer alles in je zegt dat het waardeloos is.

Nummer tien komt er. Het moet.

Want als dit wegvalt, blijft er verdomd weinig van mij over.